

[Aase Olesen]

Taanquists og ministerens beskrivelse af, hvordan cirkulæret fra september 1976 skal forstås. Der var tale om en betydelig tilbage-trækning i forhold til det, man hidtil har sagt, og det kan vi så glæde os over. Nu er det altså blevet til »et af de særlige forhold, der kan begrunde dispensation«. Jeg fik jo ikke noget svar af ministeren på det, jeg spurgte om, nemlig om det cirkulære dog ikke skulle laves om fra på torsdag. Men det er måske også nok med det, ministeren har sagt her i dag. Det kan vi tales ved om senere, når vi ser, hvordan man vil bruge det i praksis.

Ministeren erklærede, at han var klar over, at han ikke på forhånd kunne overbevise mig om noget. Jeg sagde vist ved førstebehandlingen, at det for os ikke var afgørende, om vi stemte for regeringens eller for venstres lovtekst, for det var ikke i lovteksten, der var nogle hunde begravet, det var i bemærkningerne. Når man nu ved, hvor megen vægt den tidligere indenrigsminister lagde på bemærkningerne til venstres forslag fra 1976, skal vi altså herinde være vældig meget på vagt over for bemærkningerne. Bemærkningerne til indenrigsministerens lovforslag nr. L 106 var som bekendt det helt klare, at desværre var regeringen nu af besparelshensyn osv. nødt til at udsætte det, de egentlig allerhelst ville, nemlig at socialisere børnetandplejen i Danmark. Meldingen er klar, hr. minister, efter denne behandling: sådan lader vi os ikke socialisere.

Endelig vil jeg gerne gøre en bemærkning i anledning af påstanden om, at vi ikke har troet på alle de mange redegørelser, vi har fået. Jeg vil gerne citere ministeren, der ved førstebehandlingen sagde: »... så synes jeg, man skal have lidt større tillid til hæderligheden – man kan ikke se i referatet, at jeg smiler, når jeg siger det, derfor siger jeg det for en ordens skyld af hensyn til referatet«.

Jeg vil gerne sige til ministeren: den, der smiler sidst, smiler bedst.

Flygaard (DR):

Jeg skal blot gøre den bemærkning om de statistiske oplysninger, der var i regeringens forslag, at det forekom mig, at de konklusioner, man uddrog af talmaterialet imellem dispensationskommuner på den ene side og ikke-dispensationskommuner på den anden

side, var slutninger, der rakte videre, end det pågældende talmateriale kunne bære, hvilket jo også andre ordførere har været inde på, f. eks. fru Aase Olesen.

Henrik Toft (V):

Det fremgår klart af mit ordførerindlæg ved førstebehandlingen og af betænkningen, at venstre tager afstand fra lovforslag nr. L 90.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg var ikke spor i tvivl om, at hr. Henrik Toft naturligvis ville bekræfte her fra talerstolen, som det netop er sket, at venstre ikke kan tilslutte sig fremskridtspartiets forslag. Jeg synes lige, man skal erindre sig, at fremskridtspartiets forslag forudsatte, at de kommunale børnetandklinikker skulle afvikles totalt.

Så vil jeg gerne sige til fru Aase Olesen, at vi jo kunne fortsætte hele eftermiddagen, hvis i øvrigt folketinget har tid og forretningsordenen tillader det, men efter det sidste indlæg, hvor endog hæderligheden bliver betvivlet, ser jeg slet ingen grund til at fortsætte diskussionen. Jeg vil bare nøjes med at sige, at fru Aase Olesen forvrænger sandheden og kendsgerningerne, når hun siger, at cirkulæret nu er blevet til sådan og sådan, at det, fru Aase Olesen hidtil har hævdet er et krav i cirkulæret, nu er blevet til »et af de særlige forhold, der kan begrunde«. Nej, cirkulæret er ikke blevet til noget nyt, cirkulæret har alle dage haft det ganske konkrete indhold. Det er ikke blevet forandret ved diskussionen hverken i dag eller i udvalget, og det er en forvrængning af kendsgerningerne, fru Aase Olesen her er ude på. Når cirkulæret har kunnet virke efter sin hensigt – og det kan man jo se det har kunnet af det forhold, at 73 kommuner i dag har dispensation fra den principielle forpligtelse til at have en kommunal børnetandpleje – synes jeg, der må være en grænse for, hvor langt man kan gå i sin argumentation, specielt når man taler om andres hæderlighed i den politiske diskussion.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg slet ikke kan forstå, at fru Aase Olesen er forundret over, at socialdemokratiet har den holdning, at den rigtige løsning er en kommunal børnetandpleje, for det er jo lovens hovedprincip.